

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ

Ἐβγήκε φωνὴ ἀπὸ τὰ προχθῆς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπόρισε τὸ δάνειο ποῦ ἰψήφισε τὸ δημοτικὸ Συμβούλιο, καὶ ἂν εἶναι ἀλήθεια τοῦτο μπορούμε ἀπὸ σήματα νὰ κλαίωμε καὶ μοιρολογᾶμε τῇ μοιρᾷ μας.

Ποῦ κατανίχθαι; δυστυχησμένη Κέρκυρα! Σοὺ μελλόντανε νὰ γένης ὁ χειρότερος δῆμος τῆς Ἑλλάδος! Στὸν Πειραιᾶ, στὴν Σύρα, στὴν Πάτρα, στὴν Καλαμάτα καὶ εἰς τοὺς πηλὸ μικρότερους δήμους τοῦς; δίνουνε τὸ δικαίωμα νὰ κάνουνε δάνεια γιὰ νὰ χιτίζουνε θεάτρα, νὰ κάνουνε πλατείας καὶ νὰ φροντίζουνε γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τοῦ τόπου τους καὶ μετὶ οἱ Κερυραῖοι ποῦ εἰμάρτηνε ὁ πλουσιώτερος δῆμος τῆς Ἑλλάδος, γιὰτι δὲν χρωστάμε λεπτὸ, εἴμαστε, φαίνεται, καταδικασμένοι νὰ βλέπουμε τὸ μαρμαρὸ μας καὶ νὰ μὴν ἔχουμε καὶ μετὶ τὸ δικαίωμα νὰ σταματήσουμε τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχίᾳ πῶς μᾶς τρώει.

Το εἰσόδιο ὅπου ἄλλοτε ἦτανε ἡ μοναχὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας σήμερα κατὰ δυστυχίᾳ εὐόσκειται σὲ μεγάλη καταστροφὴ καὶ κείνοι οἱ κακομοιρασμένοι οἱ φτωχοὶ οἰκογενειάρχες ὅπου ἦτανε ἑκατοστάδες καὶ ἐξούσανε καλὰ καὶ περίκαλα εἰς τὴ σπηλιᾷ μας, σήμερα ἐσκορπίσανε, καὶ ἄλλοι κἀθονταὶ ἐκπλωμένοι στὸν ἥλιο ἀπάνου στὰ κᾶρα μπροστὰ ἀπὸ τὴν ντογᾶνα καὶ λένε παραμύθια γιὰ νὰ λησμονήσουνε τὴν πείνα καὶ ἄλλοι τραβᾶνε τὰ πλατῆ γιὰτι τοῦς κάνει κακὸ ἡ ἀπελπισία τῆς σπηλιᾶς.

Ἡ ἰδέα νὰ γένουνε ἐδῶ διαφοραὶ φάμπουκε; γιὰ νὰ κατασκευάζονται πολλὰ καὶ διαφορὰ βιομηχανικὰ εἶδη ὅπως γένεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ καθὼς ἄρχισε μάλιστα νὰ γένεται ἀπὸ καιρὸ καὶ σὺν Πειραιᾶ, καὶ στὴν Πάτρα καὶ στὴν Σύρα καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπροοδεύσανε ἐκεῖ οἱ δῆμοι μὲ τὸ πρᾶπανον, κατὰ δυστυχίᾳ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐδῶ δὲν εἶναι οὔτε στὰ σπάργανα γιὰτι οἱ ταλλαραδεὶς μας, οὔτε ἐσκερτήκανε ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα, γιὰτι βέβαια ἀφοῦ αὐτοὶ ἔχουνε νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦνε τί τοῦς μέλλει ἂν ὁ ἐπίλοιπος λαὸς ὑποφέρει ἀπὸ πείνα καὶ ἀπὸ ζῶρκιᾳ;

Παεὶ ὁ κακομοιρασμένος ὀφθαλμὸς εἰς τὴν πλούσιον νὰ τυῦ δώσει καμὶα ἐργασία—Τοῦ λέει πῶς ἡ δουλειᾳ; ἐπιψανε πηλὸ καὶ δὲν τοῦ γεύεται.—Ζηταεὶ νὰ λαβρῶ καὶ θείει στὴν Κυβέρνησις ἡ νὰ γένη ἀπλῶς γραφέας; γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμὶ τοῦ—Ἡ Κυβέρνησις τοῦ λέει ὅτι κατὰ τὸ νέο νόμον πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἰσοκᾶτος ἢ γιὰτὸς.—Παεὶ στὴ σπηλιᾷ καὶ ἐκεῖ βλέπει ἄλλους ποῦ τὴν κοντάρουνε σινοὺς κηφενιδεὶς καὶ ἄλλους ὅπου, ἀφοῦ ἐκάμανε τὰ ταλλαρα εἶναι τὸ καιρὸν, κατεβαίνουνε γιὰ τὸ σῦστημα καὶ περιμένουνε ἕως ὅπου νὰ βάλουνε τὸ ρίζι στὸ σπῆτι τους γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φάει. Γυρίζει καὶ κυττάζει τ' Ἀργαστήρια μήπως εἶναι καμὶα δουλιᾷ καὶ βλέπει δυστυχῶς ὅπου ὄλα σχεδὸν εὐρίσκονται σὲ μίᾳ ψεύτικῃ θέσει.—Τί λοιπὸν

νὰ καμῆ ὀφθαλμὸς λαὸς μίᾳ νὰ δώσῃ τὰ καθήκοντα ἡμῶν γιὰ τοὺς παῖδά του, δὲν μένει βεβαίως ἄλλο παρὰ νὰ ὤφρηθη ἀπὸ τὰ φυσικὰ πλοῦτη τοῦ τόπου του καὶ νὰ κροσπαθήσῃ νὰ κίμῃ τὴν Κέρκυρα ἂν μπορεῖ σὺν τῇ Σβίτσερα καὶ τὴν Νίτσα, τουλάχιστο γιὰ τὴν Ἀνατολή. Σήμερα τόσο καὶ τόσο οἱ ξένοι ἔρχονται στὴν Κέρκυρα, γιὰτι καθὲρ ὅπου ἔρχονται τὰ βαπόρια ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ἢ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ἢ ἀλήθεια εἶναι ὅπου ἡ σπηλιᾷ ὅπ' ὄζω ἀπὸ τὴν πόστα γιομίζει ἄμαξαις ὅπου πέρνουνε τοὺς πλούσιους ἐπιβάταις, μὲ τὴν διαφορά ὅμως ὅπου ἀφοῦ τοῦς βίλουνε μέσα στὴν ἄμαξα μὲ τὸν δραγομάνο στὴ σέρπα τοῦς κουβαλοῦνε ἕως τὸ κανόνι καὶ ὕστερα τοῦς λένε καλῶς ἀντάμωσες τοῦ χρόνου, καὶ οἱ κατῆνοι οἱ ἐπιβάταις γιὰ ὁση εὐχαρίστησι καὶ ἂ. εἶχανε νὰ καθήσουνε ἢ ἔλλειψις ἀπὸ τὰ μέσα τῆς διασκεδάσεως, καὶ ἀπὸ ἄλλα καλὰ ὅπου ἀπαντᾶνε εἰς ἄλλα ἐξευγενισμένα ἀέρη τοῦς κάνει καὶ φεύγουνε τὸ γληγωρότερο γιὰ νὰ μὴν ἀπεθάνουνε ἀπὸ μελαγχολία. Ἐὰν λοιπὸν, καθὼς καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τὸ εἶπανε, ἐτοῦτος ὁ τόπος εἶχε λουτρά εὐρωπαϊκὰ, Κατάστημα ἀπὸ λουτρά γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ἕνα καλὸ θέατρο, καλοκαιρινὸ, νὰ ἤθελε διορθωθεῖ ὀλίγο ἢ Πλατεία μας γιὰ νὰ μὴ σκοιτάβουμε σὺν τὰ ζῶα εἰς τοὺς πέτοσι καὶ νὰ μὴν εἶναι αὐτὸ τὸ φοβερὸ σκοταδι τὴν νύκτα ὅπου γίνεται ὁ περίπατος, ποῖος μπορούσε ν' ἀμφισβῆσθῃ ὅτι αὐτοὶ οἱ ξένοι ἠθέλανε σταματήσῃ ἐδῶ ἄντις ἀπὸ 24 ὥραις, κάμποσαις ἡμέραις; καὶ ἀπὸ ἕνα μέρος ἡ μαγευτικὴ ἔσοχη τῆς Κερκυρας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτὰ τὰ ἔργα μαζῇ μὲ τὰ ὠραία καὶ λαμπρὰ εἰσοδογεῖα ὅπου ἔχουμε σὺν τόπο δὲν θὰ τοῦς ἤθελε φανῆ, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸν Παράδεισο; Προσθετε τῶρα σιμὰ εἰς αὐτὰ τὰ καλὰ καὶ τὴν ἀκρα ὑγείᾳ ὅπου χαιροῦται ὁ τόπος μας καὶ ὅπου ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς; ἤλθανε ἄρρωστοὶ καὶ ἐγιατσοετήκανε καθὼς ἦτανε ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ἀυσταίας ὅπου δὲν τῆς ἔκανε ἡ ὄρεξις νὰ φύγῃ ὕστερα ὅπου ἐκάθησε περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες. Προσθετε τὴν μεγάλη ἀσφάλεια ὅπου θὰ ἔχουνε οἱ ξένοι γιὰτι ἐδῶ τοῖσκουνε λαὸν καὶ φιλήσυχο καὶ κελὸν καὶ μὲ πολλὰ προτερήματα ἐνῶ εἰς ἄλλα μέρη ὁ ξένος ὅταν βγένη ἀπὸ τὸ ξενοδογεῖο πρέπει νὰ κυτᾶ καὶ πῶς του; Μὰ ἂς ποῦμε γιὰ μίᾳ στιγμὴ ὅπου δὲν θὰ ἔλθουνε ξένοι Εὐρωπαῖοι, μπορούσαι ὅμως ν' ἀνηθοῦμε ὅτι δὲν θὰ ἔλθουνε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ ἐκείνους ὅπου δὲν ἔχουνε εὐκολία καὶ μέσα νὰ πᾶνε στὴ Σβίτσερα καὶ στὴ Γεουανία; Καὶ ἂν καθὼς εἶναι βέβαιον λογιζοῦνε νὰ ἔλθουνε ξένοι πλούσιοι σὺν τόπο μας, ἐγὼ ὁμῶς δὲν γλυτώνω ὁ τόπος μας ἀπὸ τὴ μεγάλη δυστυχίᾳ ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἀπὸ τὴ τελείᾳ καταστροφῇ ὅπου τὸν περιμένει;

Αὐτὰ λοιπὸν ἐσκεφθήκε καὶ τὸ κατῆμένο τὸ Δημοτικὸ μας Συμβούλιο καὶ γιὰ νὰ ἡμικίρησῃ νὰ δώ-

Αρ ΕΙΟ 625
VI 151

ση ὀλίγη ζωὴ εἰς τὴν ἄλλοτε περίφανη Κέρκυρα ἀποφάσις νὰ κάμῃ ἓνα δάνειο ἀπὸ 550,000 φράγκα. Τὴ ἔπει ῥωτᾶμε μῆς: 550.000 φράγκα ἀπέβαντι ἀπὸ τόσα ἑκατομύρια ὀπουζήτισαν οἱ ἄλλοι δῆμοι τοῦ Κράτους καὶ τοὺς τὰ ἔκαμαν καλά;

αὐτο το σάνειο βέβαια ἐπρεπε νὰ χρησιμῆ γιὰ αὐτὰ τὰ ἔργα ὁποῦ ἀναφέραμε καὶ ὁποῦ ἡ δημοτικὴ ἀρχή, πολὺ σωστὰ, ἐθεώρησε τῆς πρώτης ἀνάγκης ἦγουν πάρα πολὺ ἀναγκαῖα. Ἀδιάφορον ἂν εἶ ἑλαφρόμυαλοι καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι γιομάτοι πάθη, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἐγωῖστές ὁποῦ ἔχουνε νὰ φάνε καὶ νὰ πισῶνε εἶπανε ὅτι αὐτὰ τὰ ἔργα θὰ γένουνε γιὰ λουσο τοῦ τόπου—Ἀκόμα δὲ ῥωτᾶμε καὶ ἓνα ἄλλο πρᾶγμα. Αὐταῖς ἡ πεντακόσιας πηνῆντα χιλιάδαις φράγκα δὲν θὰ ἐξοδεύοντανε ἰδῶ εἰς τὸν τόπο γιὰ νὰ δουλέψουνε οἱ φτωχοὶ γιὰ νὰ βγοῦνε ὀλίγο ἀπὸ τὴν λάσπη ὁποῦ βροῖσκονται ἀπὸ τὴν μεγάλη τους ἀνάγκη, ὁποῦ ἐγίνμισε ὁ μόντης ἀπὸ σημάδια καὶ δὲν ἔχουνε τίποτε ἄλλο νὰ σημαδεύουνε οἱ κακοροῖζικοι;

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀτοφᾶνις νὰ κάμῃ τὸ δάνειο ἡ δημοτικὴ ἀρχή, γιὰ δίκιο ἐπρεπε νὰ πᾶν νὰ βρῆ τοὺς ταλλαράδες μας ὁποῦ ἔχουνε τὰ τάλλαρά τους σὲ στέρναις, ἄλλοι σὲ σπῆτι τους καὶ ἄλλοι στὴν Ἴονικὴ Τράπεζα καὶ μάλιστα ἀρχίνισε ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ἡ ὁποία ἐνῶ εἶχε χρέος νὰ δανείσῃ, ἀπήνησε ὅτι ἔχει ἓνα Νόμο ἰσωτερικὸ ὁποῦ τὸν λένε Καταστατικὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δανείσῃ.

Ὁ Θεὸς ὅμως ὁποῦ ἀγαπᾶει ἀκόμη τὴν Κέρκυρα καὶ ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας ὁποῦ εἶδε τὴν Κέρκυρα εἰς ἄλλους χρόνους περίφανη μὲ τόσα καλά ὁποῦ εἶχε, καὶ ἦτανε ἓνα μικρὸ βουίλειο δὲν ἠθέλησε νὰ καταφροσιθῆ τόσο, καὶ νὰ καταγεήσῃ αὐτὴ ἡ ὠραία ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς Ἑπτανήσου νὰ γένῃ Κοντοκαλὴ καὶ ἐρημονῆσι καὶ ἐφώτισε ἓνα ξένον Τραπεζίτην, τὸν κύριον Νικόλαον Σκαρμαγκᾶ καὶ ἤλθε εἰς βοήθειαν τοῦ τόπου λέγοντας ὅτι αὐτὸς προσηφάρεται νὰ δανείσῃ ὅλο τὸ δάνειο μὲ ἓνα τόκο ἀπὸ 6 τὰ ἑκατὸ ὁποῦ βέβαια ἂν ἐγνώριζε ὁ τόπος τὴ εὐεργεσία ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἄθρωπος ἐπρεπε νὰ τοῦ χρωστάει εὐγνωμοσύνη μεγάλη γιὰτὶ μὲ τὸ 6 τὰ ἑκατὸ κανένας Δῆμος δὲν ἔκαμε δάνεια.

Καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ ἡ ἔγκρισις τοῦ Νομάρχου, γιὰτὶ μὲ τὸν πολὺ μας ἐθνισμὸν ἔχασαμε ταῖς ἐλευθερίας μας καὶ σήμερα χάρις τῷ Νομάρχῳ δὲν μπορεῖ οὔτε Δήμαρχος οὔτε Συμβούλιον νὰ ἐξοδέψουνε οὔτε λεπτά.

Ὅλος ὁ κόσμος ἔλπιζε ὅτι ὁ Νομάρχης ἤθελε πᾶσι εὐφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ Συμβουλίου καὶ ἤθελε γνωρίσει καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάγκη ὁποῦ ὑποχρεῖται τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν νὰ κάμῃ αὐτὰ τὰ ἔργα. Ὁ Νομάρχης ὅμως μπορεῖ νὰ εἶναι ἀξιολόγος ἄνθρωπος ἀλλὰ δὲν εἶναι Κερκυραῖος καὶ οὔτε οἰκογένεια ἔχει ἰδῶ οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους οὔτε συμπόλιταις, σήμερα εἶναι Νομάρχης εἰς τὴν Κέρκυρα

αὐριο τὸν στέλνουνε εἰς τὴν Κεφαλλονιά καὶ μοθαύριο εἰς τὴν Πάτρα καὶ πᾶσι λέοντας, ὥστε δὲν εἶναι παράξενο ἂν ὁ Κ. Λουριώτης δὲν εἴμπορουσε νὰ σκεθῆ γιὰ τὴν Κέρκυρα μὲ ἐκεῖνο τὸν πόνο τῆς καρδιάς ποῦ αἰσθάνεται ἓνας πατριώτης Κερκυραῖος.

Τὴ ἔκαμε λοιπὸν ὁ Νομάρχης; Ἄντις νὰ ἀράξῃ τὴ Δημοτικὴ ἀρχή καὶ νὰ συμφωνῆσῃ μὲ τὴν γνώμη γιὰ τὰ ἔργα καὶ νὰ διαλύσῃ συγκαλογνωμένους καμμία διαφορὰ, ἐνόμισε καλὸ νὰ ἀκούσῃ τὴ γνώμη ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τοῦ τόπου, κάποιους ἀνθρώπους βρομολίτους ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Προστασίας, ὁποῦ τίποτε καλὸ δὲ ἔκαμαν ποτέ τους εἰς τὴν πατρίδα τους εἰς ἐποχὴν ποῦ ἡ Κέρκυρα ἦτανε βυθισμένη στὸ χουσάφι.—Ἐ-ὄμισε καλὸ ἀκόμη νὰ ἀκούσῃ καὶ κάποιους ὁποῦ εἶναι γιομάτοι ἀπὸ πάθη καὶ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι πολιτικοὶ ἐχθροὶ καὶ ὁποῦ βλέπουνε ὅλα τὰ πρᾶγματα μαῦρα γιὰτὶ τὰ κάμῃ ἡ σημερινὴ δημοτικὴ ἀρχή. Αὐτοῦς φαίνεται ὁ Νομάρχης ἔως χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζῃ ἐπροτίμησε νὰ ἀκούσῃ καὶ γιὰ τοῦτο ἐτίθει τὸ ζήτημα εἰς τὴν Κυβέρνησι, ἡ ὁποία, λέε ὅτι ἀπόρριψε τὸ δάνειο ὀλοκλτοσ γιὰτὶ ἐπληροφόρηθηκε ὅτι τὰ ἔργα ποῦ θὰ γένουνε θὰ χρησιμεύουνε γιὰ λουσο τῆς Κέρκυρας καὶ ὄχι γιὰ ἀνεκούρσις τῆς φτώχειας τῆς.

Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ, ὁποῦ δὲν πιστεύουμε, τότε βίβαια πρέπει νὰ εἰπούμε ὅτι τοῦτος ὁ τόπος καταδικάστηκε πλέον εἰς θάνατον καὶ δὲν ἔχμε καμμία ἐλπίδα σωτηρίας καὶ ἂν ὄφονται γιὰ τὰ ἐλεεινὰ ἀποτελέσματα ὁποῦ θὰ φθάσῃ ὁ δυστυχημένος καὶ καλὸς τοῦτος λαὸς, ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐνῶ εἴμπορουσανε νὰ τοῦ ἦναι ὠφέλιμοι καὶ μὲ τὰ χρήματα τους καὶ μὲ τὰ φώτά τους ἐσυνειθίσανε καὶ ἐπιμένουνε νὰ βλέπουνε μὲ ἀπαθεια καὶ μὲ ἐγωῖσμὸν τὸν ὀλιθρο καὶ τὴν συνοφρὰ του.

Ἐν Κερκύρῃ τῇ 23 Ἰουλίου 1886.

Ἐνας ἀληθινὸς Κορφιάτης.



Ἰτυπογραφεῖον «Ἀθηνᾶ»